

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **JUDr. B. B.**, bytem zast. JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2012, č. j., sp. zn.

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou žalobou žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 6.11.2012, č. j. sp. zn., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto její odvolání proti usnesení Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 17.9.2012, sp. zn., a toto usnesení bylo potvrzeno. Usnesením správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 23.11.2010, č. j., tak, že zmeškání úkonu se nepromítá.

Žalobkyně v žalobě namítá, že usnesení správního orgánu prvního stupně nepřipustně zasáhlo do jejích ústavně zaručených práv, konkrétně práva na spravedlivý proces, práva na rovnost stran a práva na projednání věci veřejně, bez zbytečných průtahů a v její přítomnosti. Žalobkyně namítá, že pokud nebyl příkaz řádně doručen, nelze jej považovat za pravomocné rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada

rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného se uplatní i v oblasti správního trestání. Žalobkyně namítá, že jako obviněná z přestupku nebyla řádně seznámena se sankčním rozhodnutím, neměla možnost uplatnit opravný prostředek a zúčastnit se ústního projednání přestupku.

Žalobkyně má za to, že lhůta pro podání odporu byla zachována, neboť o existenci příkazu se dozvěděla z přípisu správního orgánu prvního stupně „Upozornění na nedoplatek“ ze dne 28. 6. 2012. Žalobkyně namítá, že příkaz jí nikdy nebyl nikdy řádně doručen. Na obálce jsou podle jejího názoru uvedeny protichůdné údaje ohledně vložení do schránky a vrácení zásilky odesílateli. Termín vložení do schránky i oznámení o uložení zásilky je podle žalobkyně nedůvěryhodný, neboť nic ve schránce vhozeno neměla. Žalobkyně namítá, že správní orgán stanovil doručení příkazu fikcí, aniž by byly splněny zákonné podmínky, a na rozhodnutí vyznačil doložku právní moci bez ohledu na to, že se vůbec nedozvěděla o existenci příkazu a nemohla se účinně bránit.

Žalobkyně namítá, že řízení před správními orgány je zatíženo značnými průtahy, přičemž jejich důsledky nelze přičítat k tíži jí. Dále uvádí, že uplynutí objektivní lhůty je důsledkem liknavého jednání správního orgánu. Žalobkyně má za to, že pokud správní orgán rozhodující ve věci byl nečinný, nemůže se dovolávat nedodržení lhůty ten účastník, který jej způsobil. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán prvního stupně nerozhodl v řízení bezodkladně, když rozhodnutí vydal až po 96 dnech, čímž více než třikrát překročil lhůtu stanovenou ust. § 71 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně namítá, že odpor proti příkazu byl podán včas, neboť příkaz je sankčního charakteru, kdy je vyloučeno náhradní doručení veřejnou vyhláškou. Namítá, že právní úprava ohledně náhradního doručení není upravena ani v zákoně o přestupcích ani ve správním řádu.

Žalobkyně namítá rovněž věcnou nesprávnost napadeného příkazu, neboť existuje vysoká míra pravděpodobnosti, že žalobkyně prokáže, že žádný přestupek nespáchala a že její chování nelze podřadit pod subsumpční znaky ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Dále žalobkyně poukazuje na doručování ve zkráceném řízení civilním a trestním, přičemž namítá, že správní orgány se nezabývaly její námitkou o neúčinnosti doručení příkazu, resp. tím, že ve správním trestání nelze rozhodnutí vydané v příkazním řízení doručit náhradním způsobem (fikcí), neboť takový postup je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobkyně namítá, že přestože je jí znám názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého fikce doručování platí i pokud se adresát prokazatelně na uvedené adrese nezdržoval, je zřejmé, že v daném případě existovaly omluvitelné důvody, pro které mohl správní orgán vyhovět její žádosti o prominutí zmeškání úkonu (žalobkyně namítá, že se vrací ze zaměstnání až po skončení otevírací doby na poště).

Žalobkyně namítá, že rozhodnutím správního orgánu byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, aniž by měla možnost uplatnit jakákoliv tvrzení na svoji obranu i hájit svoje ústavně zaručená práva. Žalobkyně má za to, že správní orgán tím, že nevzal v úvahu namítanou absenci doručení příkazu, že dal při procesním postupu přednost pouze formálním aspektům, porušil ústavně zaručené právo na spravedlivý proces a právo na rovné postavení

ve správním řízení. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný vydal nesprávné a neúplné rozhodnutí, neboť se nezabýval všemi v odvolání uplatněnými námitkami a tvrzeními.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem usnesení správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že obsah žaloby je co do uplatněných námitek vůči postupu správních orgánů identický s obsahem odvolání, žalovaný pro stručnost odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se se všemi uplatněnými námitkami vypořádal. Žalovaný shrnuje, že po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že prominutí zmeškání úkonu nebylo vzhledem k uplynutí lhůty dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu možné, jak náležitě odůvodnil. Žalovaný uvádí, že lhůta pro podání odporu proti příkazu skončila dne 27.12.2010, zmeškání podání odporu proti příkazu tedy bylo možné prominout pouze do 27.12.2011. Žalobkyně podala žádost o prominutí zmeškání úkonu až dne 13.7.2012, tj. v době, kdy jí již nebylo možné vyhovět. Žalovaný uvádí, že vzhledem k tomuto závěru nebylo nutné se zabývat relevancí tvrzených překážek v souvislosti s možností prominutí zmeškání úkonu. Žalovaný uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také řádně odůvodnil, proč nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že nedodržení roční lhůty způsobil správní orgán prvního stupně svými průtahy v řízení, a tato námitka byla vyhodnocena jako nedůvodná. Pokud se jedná o další námitky žalobkyně stran postupů při doručování ve zkráceném řízení, presumpce neviny, aplikace zásady in dubio pro reo, zkrácení jejího práva na spravedlivý proces či věcné nesprávnosti příkazu, je žalovaný toho názoru, že tyto skutečnosti nejsou ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu, jež byla předmětem správního řízení, relevantní.

Závěrem žalovaný uvádí, že podaná žaloba není důvodná. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byla shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobkyně a že žalobkyně nebyla rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech. Proto žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobkyně setrvává na svém názoru, že žalovaný pominul celou řadu námitek, s kterými se řádně nevypořádal a konkrétněji se nevyjádřil. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod, zejména s čl. 36 odst. 1 a s čl. 95 Ústavy ČR, v jehož rámci musí být vyloučena mj. i libovůle v rozhodování.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Městské policie Brno, Jednotky projednávání přestupků, zápis o podaném vysvětlení žalobkyně a fotodokumentace přestupku. Dne 23. 11. 2010 vydal správní orgán prvního stupně příkaz, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), pro porušení ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Příkaz byl doručován na adresu trvalého pobytu žalobkyně. Ze spisového materiálu vyplývá, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 29. 11. 2010 do 9. 12. 2010, přičemž žalobkyně si zásilku v úložní době nevyzvedla a zásilka byla následně

vracena správnímu orgánu prvního stupně. Správní orgán postupoval podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Dne 13. 7. 2012 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu dle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, za podmínek ust. § 41 správního řádu – navrácení v předešlý stav. Současně žalobkyně podala odpor proti vydanému příkazu. Dne 17.9.2012 bylo vydáno usnesení správního orgánu prvního stupně sp. zn. kterým bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto tak, že zmeškání úkonu se nepromítá, proti němuž žalobkyně podala v zákonné lhůtě odvolání. Dne 6.11.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 120998/2012, sp. zn. kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a usnesení správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobkyně namítá, že jí příkaz ze dne 23.11.2010, kterým byla uznána vinnou z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jehož se měla dopustit dne 16.6.2010, nebyl nikdy řádně doručen, soud tuto námitkou neshledal důvodnou.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena.

Podle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle ust. § 23 odst. 4 se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle odst. 5 téhož ustanovení se zároveň s oznámením podle odstavce 4 adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Jak uvedl v rozsudku ze dne 31.3.2010, č. j. 5 As 26/2009-67, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud, „splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky.“

Pokud se týká adresy, na níž měl být příkaz žalobkyni doručován, mezi stranami není sporu o tom, že písemnost byla žalobkyni doručována na adresu trvalého pobytu (....) v souladu s ust. § 20 správního řádu. Jak vyplývá ze správního spisu (z obálky vrácené správnímu orgánu prvního stupně), žalobkyně nebyla na adrese trvalého pobytu zastižena a proto jí zde byla dne 29.11.2010 zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právních následcích nepřevzetí zásilky. Z vrácené obálky dále vyplývá, že zásilka byla ode dne 29.11.2010 do dne 9.12.2010 uložena u poštovního doručovatele a v téže lhůtě byla připravena k vyzvednutí. Po skončení odběrní lhůty byla zásilka dne 10.12.2010 vrácena odesílateli (správnímu orgánu prvního stupně). Na základě shora uvedeného má soud stejně jako žalovaný za to, že v případě doručování příkazu žalobkyni byly splněny všechny podmínky pro jeho doručení fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž na tento závěr nemůže mít vliv ani obecné, ničím nepodložené tvrzení žalobkyně, že žádné oznámení o uložení zásilky ve schránce neměla. Pokud jde o námitku žalobkyně, že obálka obsahuje rozporné údaje (na zadní straně obálky je uvedeno, že zásilka byla dne 10.12.2010 vrácena odesílateli, a současně, že zásilka byla téhož dne vhozena do schránky), soud konstatuje, že o tom, že zásilka nebyla vložena do schránky, ale byla vrácena odesílateli, nemůže být pochyb. Tato skutečnost vyplývá již ze samotného faktu, že obálka obsahující doručovanou písemnost je obsažena ve spisovém materiálu, stěží tedy mohla být vložena do schránky žalobkyně.

K žalobní námitce, že správní orgány se nezabývaly námitkou, že ve správním trestání nelze rozhodnutí vydané v příkazním řízení doručit náhradním způsobem (fikcí), soud konstatuje, že tato námitka nebyla žalobkyní v průběhu správního řízení uplatněna, a proto nelze přičítat správním orgánům k tíži, že se touto námitkou nezabývaly. Pokud se jedná o otázku doručování ve zkráceném správním řízení ve vazbě na doručování ve zkráceném řízení civilním či trestním, soud poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-15, dostupný na www.nssoud.cz, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení.“ Soud nikterak nezpochybňuje, že jak přestupkové řízení, tak řízení trestní, spadají po pojem „trestního obvinění“ v širším smyslu podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované v českém překladu sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí bod č.

209/1992 Sb. Analogii s trestním právem je však možné použít jen tehdy, když předpisy přestupkového práva neobsahují vlastní úpravu. Jelikož otázka doručování v přestupkovém řízení je v zákoně o přestupcích a ve správním řádu, který je obecným předpisem dopadajícím na přestupkové řízení, komplexně řešena, nelze na tuto problematiku aplikovat úpravu práva trestního, a je nutné vycházet z těchto správněprávních předpisů.

Podle ust. § 51 zákona o přestupcích platí, že není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád. Právní režim příkazního řízení je upraven v ust. § 87 zákona o přestupcích. Vydání příkazu má charakter zvláštní formy rozhodnutí. Podle § 87 odst. 3 citovaného zákona příkaz má stejné náležitosti jako rozhodnutí o přestupku. Oznamuje se vždy písemně. Podle § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Jestliže je příkaz formou rozhodnutí, lze na něj vztáhnout rovněž ust. § 80 zákona o přestupcích, které vylučuje doručení rozhodnutí o přestupku formou veřejné vyhlášky, jak správně žalobkyně uvádí v žalobě; v daném případě však k doručování veřejnou vyhláškou nedošlo, tato její námitka je tedy bezpředmětná. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích neobsahuje žádnou jinou speciální úpravu vztahující se k doručování příkazu, je třeba postupovat v souladu s citovanými právními ustanoveními zákona o přestupcích, tzn. je třeba vycházet z obecné úpravy doručování písemností obsažené v ust. § 19 - 24 správního řádu, včetně možného doručení fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu (v případě, že si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedne).

Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s právní úpravou, pokud dospěly k závěru, že příkaz ze dne 23.11.2010 byl žalobkyni doručen fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, a to dne 9.12.2010.

Pokud žalobkyně namítá, že lhůta pro podání odporu byla zachována, neboť se o existenci příkazu dozvěděla až z přípisu správního orgánu prvního stupně ze dne 28.6.2012, soud konstatuje, že patnáctidenní lhůta pro podání odporu proti příkazu počíná běžet ode dne jeho doručení, nikoli ode dne, kdy se obviněný z přestupku s příkazem skutečně seznámil (srov. ust. § 87 odst. 4 věta první zákona o přestupcích, podle něhož obviněný z přestupku může proti příkazu podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor správnímu orgánu, který příkaz vydal). Vzhledem k tomu, že příkaz byl doručen žalobkyni dne 9.12.2010 (fikcí), lhůta pro podání odporu uplynula dne 27.12.2010, a není rozhodné, zda se v této lhůtě žalobkyně s příkazem vůbec seznámila.

Důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku, že uplynutí objektivní lhůty je důsledkem nečinnosti správního orgánu, který příkaz postoupil k exekučnímu vymáhání až po roce a půl od právní moci příkazu. Soud se zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že právní předpisy správním orgánům nestanoví povinnost informovat účastníky řízení o právní moci příkazů, případně tyto příkazy opakovaně doručovat v případě doručení fikcí, správní orgán rovněž neporušil žádný právní předpis, pokud přistoupil k vymáhání pokuty až po roce a půl od právní moci příkazu, kterým byla žalobkyni pokuta uložena. Z uvedených důvodů tedy nelze konstatovat, že by k uplynutí objektivní lhůty došlo v důsledku nečinnosti správního orgánu. K marnému uplynutí roční objektivní lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu (podání odporu) totiž došlo především v důsledku nedbalosti samotné žalobkyně. Kromě toho, že žalobkyně byla o vydání příkazu vyrozuměna zanecháním oznámení o uložení zásilky do schránky, je třeba rovněž přihlídnout k tomu, že již dne 16.6.2010 byl se žalobkyní sepsán zápis o podání vysvětlení v souvislosti se spácháním

předmětného přestupku. Žalobkyně tedy mohla předpokládat, že přestupkové řízení probíhá, a nic jí nebránilo se u správního orgánu prvního stupně na tuto skutečnost v průběhu roční lhůty ode dne vydání příkazu informovat.

Pokud žalobkyně namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno ve lhůtě podle ust. § 71 správního řádu, soud konstatuje, že pokud se žalobkyně tímto postupem správního orgánu cítila být poškozená na svých právech, měla možnost využít prostředků proti nečinnosti podle ust. § 80 správního řádu, popř. podat žalobu na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobkyně některého z těchto institutů využila.

K žalobní námitce, že v daném případě existovaly omluvitelné důvody, pro které mohl správní orgán vyhovět žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu, soud uvádí, že zmeškání úkonu (podání odporu proti příkazu) nebylo žalobkyni prominuto z důvodu uplynutí objektivní lhůty stanovené v ust. § 41 odst. 2 správního řádu (lhůta pro podání odporu skončila dne 27.12.2010, zmeškání úkonu tedy bylo možné prominout do 27.12.2011, žádost o prominutí zmeškání úkonu však byla podána u správního orgánu až dne 13.7.2012). Vzhledem k tomuto závěru oba správní orgány postupovaly zcela správně, pokud se již nezabývaly relevancí konkrétních překážek, které žalobkyni bránily úkon učinit.

Pokud se jedná o námitku týkající se věcné nesprávnosti příkazu, soud stejně jako žalovaný konstatuje, že tato námitka není vzhledem k předmětu řízení, kterým je rozhodování o žádosti o prominutí zmeškání úkonu, relevantní.

K žalobní námitce, že žalovaný se nezabýval všemi v odvolání uplatněnými námitkami a tvrzeními, soud uvádí, že podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5).* Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciací přednesů stran: *jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.*“ Pokud žalobkyně v žalobě pouze obecně namítá, že žalovaný se nezabýval všemi odvolacími námitkami a

tvrzeními, aniž by uvedl, jaké konkrétní odvolací námitky a tvrzení má na mysli, nelze se s takto obecně vymezeným žalobním bodem vypořádat, jelikož žalobkyně dostatečným způsobem neupřesnila, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat.

Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavírá, že správní orgány se nedopustily nezákonnosti, a proto rozhodl tak, že žalobu žalobkyně ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová